

„...nic nie ma stałego na ziemi prócz tego, co człowiek posiada we własnej piersi i głowie: prócz wiedzy, która wskazuje drogi i uczy stąpać po nich, prócz pracy, która rozjaśnia samotność i odżegnywa nędzę, prócz doświadczenia, które naucza, i wysoko podniesionych uczuć, które chronią. I tu jeszcze stałość względna jest zapewne, łamie je posępna lecz niezłomna potęga choroby i śmierci.”

ELIZA ORZESZKOWA

MAŁGORZATA MAŁKIEWICZ (1922-2004)

16 lipca 2004 roku zmarła w Płocku Małgorzata Małkiewicz. Córka twórcy powojennej służby zdrowia Franciszka Małkiewicza. Skromna lekarka małych płocczan. Prekursorka rodzimej neonatologii.

„Małkiewiczówna” (bo tak przecież wszyscy ją nazywali) urodziła się w Warszawie 19 czerwca 1922 roku. W 1939 roku zdaje egzamin dojrzałości w Gimnazjum im. Juliusza Słowackiego w Warszawie a po wybuchu wojny zostaje sanitariuszką w punkcie PCK w Henrykowie, gdzie mieszka wraz z rodzicami. Od 1941 roku uczęszcza do Szkoły Zawodowej dla Personelu Sanitarnego w Warszawie. 15 września 1944 roku zostaje wysiedlona do obozu w Zakroczymiu a miesiąc później przenosi się do Bodzanowa a po wojnie do Płocka.

W październiku 1945 roku podejmuje studia medyczne od IV roku na wydziale lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego a dwa lata później otrzymuje absolutorium. Po zaliczeniu stażu i egzaminów końcowych otrzymuje w 1950 roku dyplom Akademii Medycznej w Warszawie.

W latach 1948-50 pomaga lekarzowi w Poradni Przeciwgruźliczej w Płocku przy Królewieckiej 28. Później z nakazem pracy wyjeżdża do Katowic, gdzie zostaje asystentem Szpitala dla Dzieci nr 3. Tam uzyskuje I^o specjalizacji z pediatrii (1953) i jeszcze przez dwa miesiące pracuje w Szpitalu dla Zakaźnie Chorych w Bytomiu. Powraca do Płocka i zaczyna pracę w oddziale dziecięcym Szpitala Miejskiego oraz w poradni dziecięcej przy Królewieckiej 28, z którą rozstanie się dopiero w 1982 roku.

W 1956 roku uzyskuje II° specjalizacji i zostaje oddelegowana: najpierw do Państwowego Domu Dziecka w Ciechanowie (1957) a później jako pełniącą obowiązki ordynatora i twórcy oddziału dziecięcego w Sokołowie Podlaskim (1959). Tymczasem w Płocku już od 1958 roku powierzono jej organizację pierwszego płockiego samodzielnego oddziału noworodków i wcześniaków, którego ordynatorem będzie przez kolejne 15 lat. Od 1973 roku pracuje na stałe w przychodni i już tylko dyżuruje w Szpitalu. W 1982 roku odchodzi na emeryturę.

Tylko pozornie została przerwana sztafeta pokoleń płockich lekarzy. Tylko pozornie ojciec i córka-pomnikowi twórcy organizacji medycyny płockiej-odeszli na zawsze. Zostaje dzieło pionierów i pamięć wśród następców. Ślad Małgorzaty Małkiewicz pozostał w każdym uratowanym wcześniaku, w każdym z troską obejmowanym noworodku, w każdym na nogi postawionym chorym dziecku płockiej ulicy.

Jarosław Wanecki
